

IVANCSÓ ISTVÁN

AZ ŐSATYÁK VASÁRNAPJA

December 17.

Görögkatolikus egyházunk november 15-én kezdte meg a karácsony szent ünnepére való felkészítésünket a negyvennapos böjt elrendelésével, azért, hogy testileg-lelkileg összeszedettebben várjuk az ünnepet. (Figyelemre méltó, hogy itt a szám pontos, és nem csupán jelképes, mint a nagyböjtben.) November 21-étől pedig már elkezdjük énekelni a reggeli istentiszteletben a „Krisztus születik, dicsőítsétek” kezdetű gyönyörű éneket, amely aztán karácsony ünnepzárásáig melengetheti szívünket. Ezek mellett van még két, szintén a hatékony előkészületet szolgáló támpontunk: az ősatyák, illetve az őszövetségi szentatyák vasárnapja.

Most azt kíséreljük meg áttekinteni, hogy az előbbinek, az ősatyák vasárnapjának tropárja milyen hasznos gondolatokat ad felkészülésünkhöz. Himnuszunkat három egységre lehet bontani.

Az első rész csak távolról közelít a karácsonyhoz. A hitről és annak gyümölcséről szól. „Hit által tetted megigazultakká az ősatyákat” – kezdődik az énekünk. Milyen nagy jelentősége volt a hitnek már az Őszövetségben is! Ezen alapult a kiválasztás; elég csak a liturgikus szövegeinkben oly gyakran emlegetett Ábrahám ősatyánkra gondolni, akit „a hit bajnokának” lehet nevezni. A hiten alapult a szövetség is, amit ugyan a hatalmas Isten kínált fel a porszemnyi embernek, de ha nem talált volna hitre, a szövetség nem jöhetett volna létre. Ez már átvezet a hit gyümölcséhez, a megigazuláshoz. Sőt, még innen is tovább visz, amint himnuszunk folytatása mondja, mert Istennek a népe iránti bensőséges szeretetét – éppen úgy, mint a Szentírás – a jegyesség képével ábrázolja. Persze józan megfontolással itt még csak arról lehet szó, hogy az Úr „előzetesen” jegyezte el az Anyaszentegyházat. A beteljesedésre még várni kell. De éppen ezt szolgálja az őszövetségi előkészület. Mint ahogy – áttételesen – a mi karácsonyi előkészületünk is erről szól.

Az ének második része ellenben már előretekint, és ténylegesen a karácsonyi eseményben csúcsondik ki. Előbb még összefoglalja az őszövetségi személyek büszkeségét: „Dicsekszenek a szentek a dicsóséggel.” Az ő hatalmas dicsőségük az, hogy „az ő törzsükből való az áldott gyümölcs”, vagyis az Istenszülő Szűz Mária, aki a hagyomány szerint Júda törzéből, Dávid házából származott (vö. Lk 1,27 és 1,32). Ezzel méltán lehet dicsekedni! Aztán az ének már a megtestesülésre összpontosít: ez az „áldott gyümölcs” az, aki „szepőlтеленül szület”, mégpedig Jézust. Íme, a karácsony!

A harmadik rész is nagyon megfontolandó gondolatot tartalmaz: a szentek közbenjárását. Énekeink nagyon egyszerű módján szól erről, illetve az ősatyákról: „Az ő imáik által, Krisztus Istenünk, könyörülj rajtunk.” Igen, az Isten előtt kedves, a Jézus Krisztus által az üdvösségbe vezetett ősatyák is imádkoznak értünk.

Ezen a vasárnapon ösztönzést kapunk arra, hogy az ősatyák nyomán mi is egyre nagyobb hittel készüljünk a karácsonyra, hogy minél bensőségebb szeretetkapcsolatban lehessünk az érettünk emberré lett Megváltónkkal!

